

Jaroslav Čajka: Káva

Tak Hopíčku jsme v pr... tedy Prčicích, ale v Brně. Klídek Hope. Sedni, to vyřešíme. My to totiž máme pěkně vychytaný. Oni mi kamarádi říkali, abych se už konečně naučil ovládat v tom mobilu i navigaci. Hm, tak někdo je šikovnej a zvládá i ty dotykový mobily. Já bez těch očí jen tak velmi pomalu ty mobily s velkými tlačítky. Ale Hope, neboj, tady nezůstaneme. Mám tu mobil a stačí, že umím stisknout toto jediné tlačítko.

„Haló, prosím, já se ztratil, jdu za kamarády, jo to vás nezajímá, tak jdu do restaurace Pegas. Aha, mám kousek popojít. Tak Hope vpřed. Hope stůj, stačí. Jdu na obrácenou stranu, to jste viděli na mapě. To je super, tak jak to říkáte, otočit se, podél domů po levé ruce na roh ulic. Ano rozumím, pak doleva a pokračovat asi 150 metrů a tam je cíl. Báječné, děkuji, moc děkuji. Když, tak já se ozvu.“

Hope můžeme jít. Telefon do kapsy, oni nás ti dispečeri pěkně hlídají. A když bychom náhodou uhnuli z trasy tak, prý zavolají.

„Jdeme a žádné štěkání, abych slyšel telefon. Prosím? Pardon paní, to nebylo na vás, já se bavím s mým psem. Děkuji, že jste ochotná nám pomoci. Já jsem právě mluvil s naší službou, ti mne sledují a pomohou s navigací. Ale jestli s námi zajdete na kávičku, nejsem proti. Hope vpřed!“

P.S. Musím si hlídat tu samomluvu, ale co kdyby na to kafe díky tomu šla, none?